

Críticamúsica

Imma Merino

L'expressió de les emocions

Alexei Volodin

Festival de Torroella de Montgrí, auditori Espai Ter, 14 d'agost

Un home va entrar dijous a la tarda a l'Espai Ter i va demanar on eren els lavabos abans que, sense que ningú se'n adonés, entrés a l'auditori i toqués el piano a les fosques. No s'havia donat a conèixer i la seva acció va causar estranyesa entre els que aleshores eren a l'edifici. L'home era Alexei Volodin, que, sense avisar, va arribar abans d'hora i va assajar en la buidor fosca de l'auditori. Unes hores després, en el seu primer concert al Festival de

Torroella de Montgrí, l'encaixa jove pianista rus (37 anys) no només va demostrar perquè és una de les figures emergents de la interpretació de l'anomenada música clàssica, sinó que té tan interioritzades les obres que pot interpretar-les sense veure-hi res.

A banda del fet que toqui sense partitura, la seva visió s'ha fet interior, com sembla propi d'un artista, i arriba a la profunditat de les obres, però també de l'expressió personal. Volodin, tan enèrgic com delicat, té una tècnica sòlida al servei de la voluntat expressiva. No és un virtuós ornamental, sinó un inter-

pret amb una personalitat que s'expressa i comunica.

El repertori d'Alexei Volodin és ampli i abasta des del Barroc fins als clàssics del segle XX, però en el concert de Torroella de Montgrí va apostar per un programa romàntic, que sol procurar una experiència emocional intensa. Això perquè les peces romàntiques són una mena de confessió dels estats emocionals i anímics dels seus autors. I, essent-ho, donen joc a l'expressió de les emocions dels seus intèrprets, que a la vegada activen i remouen les dels oients. Moltes van ser les emocions (i els pensa-

Alexei Volodin, en una expressiva imatge del seu concert de dijous a Torroella de Montgrí ■ MARTÍ ARTALEJO

ments) que Volodin va expressar a través de la seva interpretació de la *Sonata núm.21 en si bemoll major*, de Schubert, de la *Balada núm.3 en la menor*, de Chopin, i del *Carnaval Op.9*, una obra de joventut de Robert Schumann, quan encara no era un home turmentat, plena de vitalitat, d'experiència amorosa i de tributs a músics admirats, com ara Chopin i Paganini.

El pianista rus va interpretar-la de manera exultant i va fer exaltar un públic, que va gaudir de tres (dues de les quals eren de Prokófiev) propines breus però intenses.